

Duchovní přijímání

Přijímat duchovně znamená spojit se s Kristem, přítomným v eucharistii, ne však přijetím svátostným, nýbrž jen touhou, která vychází z víry oživené láskou.

Tridentský sněm mluví o trojím způsobu přijímání: svátostně, duchovně, svátostně i duchovně zároveň, (sacramentaliter tantum, spiritualiter tantum, sacramentaliter et spiritualiter).

K duchovnímu svatému přijímání patří, podle dnešního chápání, na prvním místě touha. Sv. František Saleský píše: “ Nemůžete-li mít to štěstí, že byste mohli přijímat skutečně při mši svaté, přijímejte alespoň srdcem a duchem, spojte se s životodárným tělem Spasitelovým alespoň touhou.”

Touha po eucharistii, touha po větší milosti a spojení s Bohem je “duchovní přijímání”. Je to touha oživená láskou, předpokládá tedy stav milosti, tak jako bychom měli skutečně přistoupit k přijímání. Je to vědomá touha.

Teologicky se tato pobožnost opírá o dvě základní pravdy. Věříme, že hlavní zdroj nadpřirozeného života je v eucharistii -živ bude jen ten, kdo “ jí toto tělo “ a věříme současně i v účinnost vnitřní touhy po dokonalosti.

Duchovní sv. přijímání je nejlepší a nejúčinnější přípravou k fyzickému přijímání Spasitele pod způsobou chleba, neboť disponuje srdce a duši pro setkání s Ním. Proto katolíkov, který chodí ke sv. přijímání pravidelně velmi prospívá, když přede mší svatou nebo i v kteroukoli volnou chvíli toho dne, kdy má přistoupit k stolu Páně se ponoří do hluboké modlitby a vzbudí opravdovou touhu po Ježíši Kristu v Nejsvětější Svátosti, spojenou s lítostí nad svými hříchy, s hlubokou vírou v přítomnost Pána pod způsobou chleba a s vroucí vděčností a láskou za dar vykoupení a získané milosti.

Účinky duchovního přijímání

Teologové rozlišují dvojí užitek svátostí: Ten, který působí sama svátost (ex opere operato) a ten který závisí na vnitřní dispozici, připravenosti toho, kdo přijímá (ex opere operantis). Při přijímání, které je pouze duchovní jde o ten druhý účinek.

Lásky nejhodnější Ježíši, věřím pevně, že jsi přítomen podstatně v Nejsvětější Svátosti oltářní.

Miluji Tě nade všecko. Z lásky k Tobě lituji všech svých hříchů, na věky nechci již hřešiti.

Má duše Tě touží přijmouti, ale poněvadž Tě nyní v Nejsvětější Svátosti skutečně přijmouti nemohu, přijd' alespoň duchovním způsobem ke mně a vejdi do srdce mého svou milostí.

Nyní si představ, jako by ti kněz podával Pána Boha, a proto se modli:

Tělo Pána Ježíše Krista zachovej duši mou k životu věčnému. Amen.

Objímám Tě, ó Ježíši, jako bys byl skutečně v mém srdci přítomen a docela se s Tebou spojuji. Nedopusť, abych se kdy od Tebe odloučil.

Můj Ježíši, Tobě žiji, můj Ježíši, Tobě umírám, můj Ježíši, Tvůj jsem živý i mrtvý. Amen.

Modlitba:

„Nejmilejší Ježíši, chválím Tě, velebím Tě a oslavuji Tě, věřím v Tebe, doufám v Tebe a miluji Tě.

Modlím se k Tobě a vzdávám Ti díky za všechny spasené duše pro zásluhy Tvé svaté Matky, mého anděla strážce, mého patrona a všech andělů a svatých.

Prosím Tě také o odpuštění za všechny, kteří v Tebe nevěří, v Tebe nedoufají, Tebe nemilují, Tebe nepřijímají a Tobě se neklanějí.

Bože – Otče, Synu a Duchu Svatý – přijd' nyní znovu do Neposkvrněného, třikrát milostiplného a krásného Srdce mé nebeské Matky, které ona ustavičně spojuje s mým ubohým a hříšným srdcem, abys v něm zase vládl v tomto čase, abych už žil ne já, ale Ty ve mně. Amen.“